

Agraïment a Luchy Núñez

JULIA LÓPEZ-MADRAZO

Vull mostrar el meu agraïment a Luchy Núñez pel seu magnífic article titulat *Decàlogo del bilingüisme* que es va publicar al *Diariel* passat 27 d'octubre.

Es molt gratificant trobar una veu assenyada enmig de tanta intolerància per arreu en el suposat problema de la llengua.

Fora bo que els adults tinguéssim la verstatilitat de tonar-nos canalla per a expressar-nos en qualsevol llengua sense que l'elecció suposi una càrrega sub-liminal afegida a l'idioma triat. Estem més que farts de posar «cara de pòquer» quan algú es dirigeix a nosaltres en castellà o català amb aquell mig somriure despectiu que vol fer entendre al qui escolta que no és català o a la inversa, que ens trobem davant d'un palut o en el pitjor dels casos d'un integrista.

La lluita per la nostra llengua materna és igual de digna en un sentit o en un altre, i només caldria una mica de bona voluntat per deixar a banda la mala llet que afegim al nostre discurs els uns i els altres. Això

mai no s'ha vist que passi quan una colla de xiquets es troba jugant. És comuniquen com poden perquè l'important és el joc i no si el que es diu és en castellà o en català.

Hi ha veus que apel·len a la bona educació per a demanar que es parli en castellà com si el castellà i la bona educació fossin unes virtuts que ha d'anar unides. Una altra ruqueria que es pot resoldre simplement amb sentit comú.

La gent parlem per a fer-nos entendre i en cada moment utilitzem l'instrument més adequat per a aconseguir-ho. Resulta patètic comprovar com un castellà fa mans i mànegues per a fer-se entendre per un francès o un anglès i es nega a parlar en català perquè li fa vergonya. A mi això em passa i juro que m'agradaria moltíssim normalitzar la meva conversa en català però he tingut la bona o mala sort, seguint el decàleg de Luchy Núñez, de trobar-me amb tan bons amics catalans que el seu exercici d'amor ha estat parlar-me en castellà perquè l'im-

portant sempre va ser comunicar-nos, Jo he estat la perversa que ha aprofitat aquest acte d'amor per a no parlar en català.

Malgrat tot, de «curts de gambals» n'hi ha uns quants per aquestes latituds i per això es noten més les actituds integristes catalanes o imperialistes castellanès, la qual cosa no reflexa la realitat dels milers de ciutadans que estem més interessats a entendre'ns que no pas a barallar-nos per culpa d'una eina comunicativa. Però el sectarisme existeix i massa vegades es premia l'estúpidesa per sobre de la intel·ligència perquè sembla que l'interessant no és el missatge sinó el vehicle escollit per a expressar-lo.

Em sembla que el vell Mc. Luham ja va dir alguna cosa semblant fa una pila d'anys, i avui les seves teories arreu del món estan més que superades. En plena era de la revolució comunicativa em nego a posar fronteres morals i localistes per a fer-me entendre.